

neke deklice, ki se je tudi igrala. Ko je pa Alojzij o tem zaslišal, je zardel in zbežal in za noben denar se ni hotel potem več udeležiti take igre.

O, ko bi hoteli biti naši otroci vsaj malo podobni tema svetima otrokoma!



Juraj Jurajevič:

Domov je gledal.

Dobili so neznanega obešenca. Niso dolgo in dosti povpraševali, kdo je in zakaj je šel v nesrečno smrt. Kar pokopali so ga, pa ne v blagoslovljeno zemljo, ampak onstran ceste zunaj pokopališča v neblagoslovljen grob, ker si je bil sam vzel življenje.

Nekoč sta ponoči šla po cesti mimo tega kraja dva orožnika z nabitima puškama na ramah in z bridkima sabljama ob ledjih. Kar zagledata neznanega človeka, ki je stal na samomorilčevem grobu in gledal na pokopališče.

»Ali vidiš? Vrh samomorilčevega groba stoji neznan človek in gleda na pokopališče,« opozori orožnik orožnika.

»Vidim, dobro vidim,« pritrdi tovariš in pripomni: »Ne bo kaj prida človek to.«

Poprimeta za puškini kopiti in zakličeta: »Stoj!« Neznanec je stal na grobu kakor prej in gledal žalostno na pokopališče; prav nič se ni zmenil za povelje orožnikov. Stražnika stopita bliže, pa neznani mož ne zbeži. Vprašata ga: »Kaj delaš tu ob tej pozni uri?« »Domov gledam,« odgovori neznanec.

Nato stopita orožnika bliže. Neznani mož se ne zgane. Kakor ukopan stoji na grobu. Še enkrat vprašata: »Kaj delaš tu ob tej pozni uri?« — »Domov bi šel rad — na pokopališče!« odgovori neznanec žalostno.

Orožnika stopita do njega in ga primeta. Toda nista imela za kaj prijeti. Iznova ga primeta, pa ni ostalo nič v njunih rokah. Še ga tretjič primeta, zgrabita, pa vidita, da ga nista prijela...

»Ali je duh?« dé prvi.

»Nič drugega ko sam duh,« zatrdi drugi.

Zdaj sta vedela, da ne stoji tam mož neznanec, ampak le njegov duh. In v tem duhu spoznata onega nesrečnega obešenca. Oborožena sta bila stražnika od nog do glave in oba korenjaka, pa so se jima jeli ježiti lasje in gubančiti koža. Prestrašena zbežita domov, doma pa povešta, kaj sta videla in slišala.

Na sporočilo so prišli iz mesta gospodje in dali neznanega obešenca izkopati. Po natančni preiskavi so dognali, da se je bilo možu zmešalo in da je izvršil v duševni zmedenosti obžalovanja vredno dejanje. Prišli so tudi njegovi sorodniki, ki so ga zaman iskali že vse dni. Povedali so, da je bil nesrečnež velik posestnik, pa strela je udarila v hišo, in pogorelo mu je vse do tal; zgorela je tudi njegova edina hči. To nesrečo si je gnal mož tako k srcu, da mu je otemnel um. Odšel je neznano kam, izginil, da nihče ni vedel ne kdaj ne kako, in se ni več vrnil.

Pokopali so ga zdaj v blagoslovljeno zemljo, v blagoslovljen grob. Poslej je počival v miru in pokoju, zakaj prišel je domov, na blagoslovljeno pokopališče, kamor je prej gledal z žalostnimi, prosečimi očmi.

*